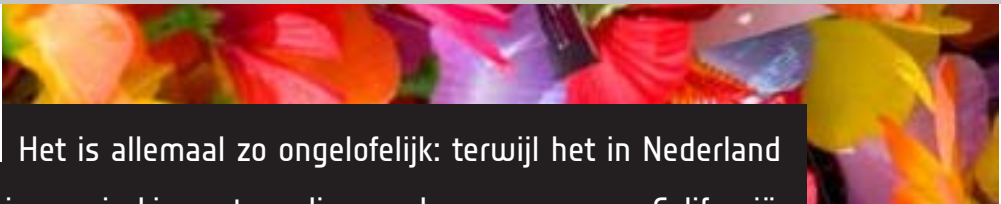

Blog Terug op aarde

Het is allemaal zo ongelooflijk: terwijl het in Nederland uest dat het kraakt, wandel ik in een jurkje op teenslippers door een zomers Californië.

ALLES GAAT ER ZONNIGER DOOR UITZIEN – zelfs het probleem van de plastic soep.

Maar vanmiddag, tijdens een interview met Dan Haifley, directeur van O'Neill Sea Odyssey, werd ik met beide voeten op de grond gezet. Of beter gezegd: keihard terug op aarde gedonderd.

Het is niet zo dat het project tegenvalt. Integendeel, de korte film over de manier waarop kinderen varend op de catamaran van Jack O'Neill worden voorgelicht over het oceaanleven en de rol die zij daar zelf in spelen om dat in stand te houden, deed de tranen in mijn ogen springen.

Nee, het was wat Dan me vertelde – wat ik eigenlijk al wel wist – hoe complex het probleem van de plastic soep is. Zelfs als er het geld is. Zelfs als er de boten zijn. Zelfs als er de recycling installatie is. Zelfs als er de mensen zijn. De soep is een soep. Letterlijk. Het plastic is in minuscule deeltjes door het hele water verdeeld. Wat we uit de bovenlaag kunnen zeven, is misschien vijf procent van al het plastic.

Zoals Dan het verwoordde: 'Het is een biologisch, een chemisch probleem, waarvoor op het moment nog geen oplossing bestaat.'

De Stille Oceaan bestaat uit 708,6 miljoen kubieke kilometer water. Iedere kubieke kilometer oceaanwater weegt 36 miljard kilo. Probeer daar maar eens die microscopische kleine plastic deeltjes uit te filteren zonder de vissen, het rif en al het andere oceaanleven te beschadigen...

Maar toen ik weer buiten kwam na het gesprek, scheen nog steeds de zon en ik dacht: dan beginnen we toch met die drijvende vijf procent? En dan zorgen we ervoor dat er in ieder geval niets meer bij komt.

En het is maar goed dat ik hier niet in één keer de oplossing vind. Anders zouden die wetenschappers van A Convenient Truth straks helemaal niets meer te doen hebben.